

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3611/2025
18.12.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Предраг Карапанца адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство правде, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1379/25 од 15.05.2025. године, у седници одржаној дана 18.12.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1379/25 од 15.05.2025. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1379/25 од 15.05.2025. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 2316/20 од 12.12.2024. године у првом ставу изреке, тако што је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да му, на име неисплаћене зараде као нераспоређеном државном службенику, за период од 01.05.2015. године до 31.12.2017. године, исплати појединачне месечне новчане износе са законском затезном каматом. Ставом другим изреке, преиначено је решење садржано у другом ставу изреке пресуде Првог основног суда у Београду П1 2316/20 од 12.12.2024. године тако што је одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка у износу од 240.750,00 динара и обавезан тужилац да на име трошкова парничног поступка исплати туженој износ од 6.000,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да накнади туженој трошкове другостепеног поступка у износу од 27.000,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредава парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је након изјављивања ревизије поднео и предлог за понављање поступка.

Решењем Првог основног суда у Београду П1 2316/20 од 25.09.2025. године одређен је застој поступка по предлогу тужиоца за понављање поступка до одлуке о ревизији.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 403. став 2. тачка 2. и члана 408. ЗПП, Врховни суд је нашао да тужиочева ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се посебно не указује на друге битне повреде одредаба парничног поступка због којих се, под условима из члана 407. став 1. тачке 2. и 3. ЗПП, тај ванредни правни лек може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу у Општинском суду у Витини, на радном месту ...-... . Решењем Основног суда у Косовској Митровици СУ. 93-33/10 од 09.02.2010. године тужилац је преузет у статусу привремено нераспоређеног, до доношења Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у том суду, и по том решењу остваривао је право на накнаду плате у висини од 65% од основне плате за месец који претходи месец у коме је решење донето. Решењем истог суда Су. 33/2010-54-19 од 01.10.2010. године, донетим након усвајања Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места, утврђено је да је тужилац нераспоређен са правом на накнаду плате у висини од 65% од основне плате за све време док се налази у статусу нераспоређеног запосленог. Тужилац је то решење примио и против њега није подносио жалбу. Решењем Основног суда у Косовској Митровици Су. 33/2010-80-25 од 24.11.2010. године тужиоцу је по сили закона престао радни однос са 01.12.2010. године, због тога што је био нераспоређен два месеца а не постоји могућност његовог премештаја на друго радно место. Пресудом Управног суда У 30831/10 од 19.01.2012. године поништено је решење Основног суда у Косовској Митровици Су. 33/2010-80-25 од 24.11.2010. године и предмет враћен надлежном органу на поновно одлучивање. Пресудом истог суда У 3133/12 од 09.08.2012. године поништено је и решење Основног суда у Косовској Митровици Су 33/2010-80-25-1 од 20.12.2012. године, донето у извршењу пресуде У 30831/10 од 19.01.2012. године, којим је тужиоцу са 01.12.2010. године по сили закона престао радни однос и предмет враћен надлежном органу на поновно одлучивање. Ново решење о престанку радног односа тужиоца није донето ни након решења Управног суда Уи 29/14 од 30.07.2015. године којим је наложено Основном суду у Косовској Митровици да у року од 30 дана од дана достављања тог решења донесе одлуку по пресуди У 3133/12 од 09.08.2012. године.

На основу тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев којим је тужилац, као нераспоређени државни службеник, тражио исплату накнаде плате за период од 01.05.2015. године до 31.12.2017. године. По становишту тог суда, заснованом на одредби члана 138. Закона о државним службеницима и члану 34. Закона о платама државних службеника и намештеника, тужилац као нераспоређени државни службеник има право на накнаду плате за

утужени период јер након поништаја решења о престанку радног односа у управном спору није донето ново решење о престанку његовог радног односа.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев. По становишту тог суда, заснованом на члану 131. став 1. тачка 3. Закона о државним службеницима, тужилац неосновано потражује исплату накнаде плате у спорном периоду јер му је по сили закона престао радни однос истеком рока од два месеца рачунајући од 01.10.2010. године, при чему је без значаја што након пресуде Управног суда У 3133/12 од 09.08.2012. године и решења тог суда Уи 29/14 од 30.07.2015. године није донето ново, декларативно решење о престанку радног односа.

По оцени Врховног суда, у овом спору је другостепени суд правилно применио материјално право.

Према одредби члана 131. став 1. тачка 3. Закона о државним службеницима („Службени гласник Републике Србије“ број 79/05 ... 104/09), државном службенику престаје радни однос по сили закона ако је нераспоређен, а не буде премештен на друго радно место - наредног дана од протеча два месеца од када је постао нераспоређен. Одредбом члана 133. наведеног закона прописано је да у случају када је правилник измењен тако да нека радна места буду укинута или број државних службеника смањен, прекобројни државни службеници премештају се на друга одговарајућа радна места, а ако одговарајуће радно место не постоји, прекобројни државни службеник може, уз своју сагласност, бити премештен на ниже радно место које одговара његовој стручној спреми, а ако ни такво место не постоји постаје нераспоређен.

Из наведених законских одредби следи да нераспоређеном државном службенику престаје радни однос по сили закона ако у року од два месеца не буде премештен на друго радно место, па зато решење о престанку радног односа у таквој ситуацији има само декларативни карактер. Пресуда Управног суда којом је поништено решење о престанку радног односа тужиоца није довољна за закључак о основаности његовог захтева за накнаду штете, у висини изгубљене накнаде плате у спорном периоду, зато што ново решење о престанку његовог радног односа није донето. Тужиоцу је престао радни однос по сили закона - протеком рока од два месеца од дана доношења решења којим је утврђено да је нераспоређен, независно од чињенице што након пресуде Управног суда није поновно одлучивано о његовом радно-правном статусу, јер би и то решење имало само деклараторни карактер.

Из тих разлога, нису основани наводи ревидента о погрешној примени материјалног права. Нису основани ни наводи тужиоца да нису утврђене чињенице о коначности и правноснажности решења Основног суда у Косовској Митровици од 01.10.2010. године, којим је утврђено да је тужилац остао нераспоређен. Чињеница да је тужилац то решење примио и да против њега није изјављена жалба, утврђена је из његовог исказа, а исто је приложено и уз његову тужбу. Правноснажне пресуде којима је признато право тужиоца на накнаду плате у периоду од децембра 2010. године до априла 2015. године нису од утицаја н правилност побијане другостепене пресуде, са становишта примене материјалног права и израженог става да је тужиоцу престао радни однос по сили закона, у смислу члана 131. став 1. тачка 3. Закона о државним службеницима, тако да би и решење које би државни орган донео у извршењу пресуде Управног суда имало само декларативни карактер.

Решење председника Основног суда у Лесковцу Су. 35-200/2024 од 02.10.2024. године, којим је утврђено да је тужилац био у радном односу код тадашњег Основног суда у Косовској Митровици од 01.01.2010. године до 30.10.2017. године, представља нови доказ. Могућност достављања новог доказа уз ревизију није прописана члановима 403-418 ЗПП а одредбом члана 419. тог закона није предвиђено да се у поступку поводом ревизије сходно примењује одредба члана 372. истог закона.

Са свега наведеног, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић